

[Jørgen Junior]

vor modsætning, og såfremt det er denne, de pågældende lande ønsker at vie deres fremtid til, må det være fra denne del af verden, de skal have deres økonomiske tilskud. Kendsgerningerne er bare, at det får de jo ikke.

Jeg føler, at der mangler rene linjer i dansk u-landshjælp, for at vi i det mindste kan sige, at de penge, et folketingsflertal ønsker at bruge, også bruges, uden at de direkte skader os selv gennem handlinger fra modtagerne, der medvirker til at save den gren over, som lille Danmark på nuværende tidspunkt mere eller mindre hænger med bukselejerne i.

Jeg vil godt anbefale, at alle ikke-socialister i fællesskab tager et skridt bort fra marxismen og viser denne konsekvens ved at stemme for det fremsatte dagsordensforslag.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten.

Lasse Budtz (S):

Udviklingslandene taget som gruppe blev ramt langt hårdere af den økonomiske verdenskrise end industrilandene, og i betragtning af, at de i forvejen var langt ringere stillet end de udviklede lande, skulle det være helt unødvendigt at argumentere for en udvidet hjælp til disse lande, hvis man bare har en lille bitte smule ansvarsfølelse, retfærdighedssans og social forståelse for slet ikke at tale om solidaritetsfølelse. Vi er da også i den lykkelige situation, at faktisk alle partier i dette høje ting forstår nødvendigheden af u-landsbistand på en eller anden måde formidlet af staten – naturligvis med undtagelse af fremskridtspartiet.

Jeg konstaterer altså med stor tilfredshed, at der er dette flertal bag Danmarks u-landsbistand. Men det er mindst lige så værdifuldt, at der er et klart flertal i befolkningen for u-landshjælpen og et klart flertal imod fremskridtspartiets politik også på dette felt. LOs indstilling har der selvfølgelig aldrig været tvivl om, og selv om vi kan diskutere formerne for u-landshjælpen, f. eks. med Industrirådet, har heller ikke industrien røbet tvivl om, at vi naturligvis må komme til hjælp, også fordi vi, som ministeren har fremhævet, vitterlig lever i et af verdens rige-

ste lande, når vi måler gennemsnitsindkomsterne og levestandarden.

Danmark fortsætter derfor heldigvis den hidtidige vækst i bistandsbevillingerne på knap 8 pct., og næste år når vi de 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, som FN har fastsat for industrilandene. Væksten fortsætter heldigvis også ind i 1980'erne.

Inden vi bliver alt for glade eller selvglade over denne efter min mening aldeles selvfølgelig bistandspolitik, vil jeg gerne minde om, at Norge, Sverige og Holland ligger temmelig langt foran os, og det er ingen trøst, at der er en række store vestlige lande, som halter bagefter. At de kommunistiske landes hjælp er overordentlig meget ringere taget som helhed, er beskæmmende for dem, men ingen undskyldning for os for at holde os tilbage.

Eksperterne har som bekendt regnet ud, at mindst 40 pct. af verdens befolkning fortsætter med at leve på fattigdomsniveauet, hvilket er et eksistensminimum, og det er derfor rigtigt, at regeringen har koncentreret den danske hjælp om de fattigste lande. Formanden for rådet for internationalt udviklings-samarbejde, Chr. Kelm-Hansen, har dog meget korrekt og rigtigt gjort opmærksom på, at der også er nogle meget store fattigdomsømmer i nogle af de lidt bedre stillede u-lande, som vi bør vise opmærksomhed og måske komme til hjælp.

Det må være rigtigt at prioritere hjælpen således, at de fattige u-lande hjælpes først, for selv om man tænkte sig, at en ny økonomisk verdensorden blev indført fra i morgen, så ville denne landegruppe alligevel have behov for en stor direkte hjælp.

Det bør ikke hindre EF-landene i at arbejde for en ny økonomisk verdensorden, og jeg har da også med glæde lagt mærke til, at regeringen ved adskillige lejligheder har udtrykt principiel vilje til at arbejde for en sådan international orden, hvor de rige helt selvfølgelig forsøger at skabe en, om jeg så må sige, international bistandslov for de fattige. Det drejer sig om at oprette stødpude-lagre og internationale fonds, der kan sikre faste priser på u-landenes varer over længere perioder, sådan at de fattige lande får en chance for at planlægge deres egen udvikling. Det drejer sig videre om at sikre u-landene nogenlunde faste markeder. På længere sigt drejer det sig om overflytning af